

Arrest

nr. 162 023 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CLAEYS, die loco advocaat N. LORENZETTI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 oktober 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 (VW) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van de genaamde (..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing: Artikel 42 quater §1 4° VW het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40 bis §2, eerste lid, 2° verklaring wettelijke sa men woonst wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene kwam in april 2011 naar België, komende van Suriname en ging op 13.07.2011 een wettelijke . samenwoning aan .met de Nederlandse onderdaan, (..) (xxxxxxxxxxxxx), eveneens te Suriname geboren en sinds 2006 van Nederlandse nationaliteit. Naar aanleiding van zijn duurzame relatie met mevrouw (..) deed betrokkene op 13.07.2011 een aanvraag gezinshereniging op basis van art 40 bis VW in de gemeente leper en werd op dezelfde datum in het Vreemdelingenregister (V,R) ingeschreven. Op 03.02.2012 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F- kaart Nr B118537636 afgeleverd te leper en geldig tot 13.01.2017. Het gezinsgeluk bleek van korte duur, mogelijks door het leeftijdsverschil of andere factoren, zou 'de familiale situatie van betrokkene grondig wijzigen. Op 02.12.2013 werd de verklaring van wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming te leper stopgezet op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek Op datum van 10.12.2013 wordt betrokkene ingeschreven in (..) 8900 leper, op 03.04.2014 in de (..) te 8900 leper en op 04.04.2015 in de (..) eveneens te leper. Op dit adres staat eveneens ingeschreven als niet verwant gezinslid de Belgische onderdaan (..) (xxxxxxxxxxxxxxxxx), het is onduidelijk welke band deze heeft met betrokkene. De laatste bijwerking in het rijksregister dateert van 13.04.2015 en is op heden bijgevolg ongewijzigd,

Gelet op de geheel gewijzigde gezinssituatie en het feit dat betrokkene sedert 2012-in het bezit is van zijn F- kaart valt hij onder de bepalingen van art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en dit in het in art 42 quater, §1,4° VW bepaalde geval. Met het oog op een evenredige beslissing tot intrekking van het verblijf rekening houdende met alle mogelijke argumenten van humanitaire aard dient de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met 'de duur van verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezin - en economische situatie, sociale / culturele integratie in België en de mate waarin redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog bestaande banden zijn met het land van herkomst., conform artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW. Betrokkene werd in dit kader op 26.06.2014 aangeschreven en gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn aan te brengen ten laatste 30 dagen na de betekening van het schrijven , de volgende documenten werden op 06.08.2014 via de vreemdelingendienst van de gemeente leper voorgelegd: -Schrijven van een gerechtsdeurwaarder dd 03.12.2013 betreffende de betekening van de stopzetting van de verklaring van wettelijke samenwoning. Dit element werd in het kader van het onderzoek nooit in vraag gesteld en biedt zodoende quasi geen informatie m.b.t. de integratie van betrokkene in het Rijk en de banden met het land van herkomst

-Huurcontract opgesteld op 27.03.2014, plaatsbeschrijving dd 08.04.2014 betreffende (..) te 8900 leper. Dit document toont aan dat betrokkene een huurovereenkomst gehad heeft, maar biedt weinig informatie over de integratie in België; het bezitten van een huurcontract getuigt van een gebruikelijke parcours dat gevolgd werd en niet van een uitzonderlijke mate van integratie. Het is in het persoonlijk belang van betrokkene om een huurovereenkomst af te sluiten en dit niet te doen op basis van bvb. een louter mondelinge overeenkomst

Hetzelfde gaat op de plaatsbeschrijving; dit is eveneens in zijn persoonlijk belang om na afloop van het huurcontract en het bepalen van de aansprakelijkheid in geval van schade m.b.t. terugbetaling van de huurwaarborg. Trouwens, voor zover aan deze documenten enige waarde kan worden toegedicht blijkt uit het register dat betrokkene immers elders woonachtig is (infra).

-Attest van aanmelding bij het onthaal bureau van de inburgering dd 07.03.2012 van West -Vlaanderen. Dit document geeft aan dat betrokkene niet verplicht is om het inburgeringsprogramma te volgen, maar er wel recht op heeft. Aangezien het document enkel de aanmelding bij het onthaalbureau bewijst en niet de effectieve deelname aan het traject heeft dit document eigenlijk geen waarde om de integratie van betrokkene aan te tonen.

Het is mogelijk dat betrokkene na de aanmelding het inburgeringsprogramma nooit effectief volgde.

-Berekeningsblad VDAB productiviteitspremie voor de periode 12.05.2014-31.10.2014, overeenkomst individuele beroepsopleiding VDAB , loonstroken IBO 05.2014 en 06.201 AUit deze stukken blijkt dat betrokkene werkwilgig is en bepaalde perioden op deeltijdse basis actief geweest is op de Belgische arbeidsmarkt teneinde om in zijn eigen behoeften en deze van zijn gezin te kunnen voorzien. Een consultatie van de kruispuntbank tewerkstelling leert dat betrokkene tot op de dag van vandaag 2 oktober 2015 werkzaam is via Addeco- interim. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van

integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de jonge leeftijd (33 jaar) van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Trouwens, in art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister' of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, staat geen vermelding dat economisch actief zijn een uitzonderingsvoorwaarde betreft om het verblijfsrecht te behouden, het betreft een cumulatieve Voorwaarde die gesteld wordt wanneer aan de uitzonderingsvoorwaarden voldaan werd\ Bewijzen economisch actief te zijn op de arbeidsmarkt is in deze pertinent voor zover betrokkene ouder is van een EU- kind, indien de wettelijke samenwoning met zijn ex-partner langer dan 3 jaar zou hebben geduurd, etc.

-Verklaring van J. B. (..) dd 08,2014: "Mijn naam is J. B. (..), Vriendin van O. L. (..) We leerden elkaar kennen ruim een jaar geleden toen ik met een vriendin op stap was in Ieper. Ook Otmar was aanwezig met zijn vrienden. We zijn in contact gebleven en hebben nu een duurzame relatie. Gedurende het jaar dat ik Otmar ken heeft hij een opleiding voor schilder gevolgd en werk gevonden. Hij woont nu samen met een vriend van hem op een appartement, Otmar is zeer sociaal en een werker". Dit document geeft aanwijzingen dat er een relatie is met een Belgische onderdaan, de geschetste situatie is inmiddels achterhaald gelet dat op basis van het rijksregister betrokkene en J. B.(..) inmiddels gezamenlijk gevestigd zijn. Er is echter geen wettelijke band met betrokkene, betrokkene kan bezwaarlijk in het bezit blijven van zijn F- kaart op basis van de relatie met A.C. A. (..) (xxxxxxxxxx), deze relatie te stoppen en op basis van de samenwoning met 21 jaar jongere B. J. (..) (xxxxxxxxxx) in het bezit te blijven van dezelfde verblijfstitel afgeleverd op basis van art 40 bis VW.

-Foto's zonder datum met vermoedelijk J. M. (..), in zover deze een duurzame relatie dienen aan te tonen, is er geen verblijfsaanvraag art 40ter VW lopende, noch werd een bewijs van wettelijke band aangebracht waardoor op deze basis het verblijfsrecht niet behouden kan worden.

-Lijst met personen die gecontacteerd mogen worden. Dit document biedt eveneens weinig waarde gelet dat, indien de DVZ deze personen zou contacteren, er eenzijdige verklaringen worden aangebracht die moeilijk aan de feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene veroordeeld werd op 25.11.2013 door de Correctionele Rechtbank van Ieper tot een werkstraf van 100 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar) en een geldboete van 1000 euro (x6= 6000 euro) (of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) met uitstel van 3 jaar voor 5400 euro netto en een bijzondere verbeurdverklaring wegens het bezit zonder vergunning van de verdovende middelen. Dit document is logischerwijs negatief qua beoordeling van de integratie, van alle burgers op het grondgebied inclusief deze van vreemde afkomst wordt immers geacht zich te houden aan de geldende regels en wetten die van kracht zijn. Over de banden met het land van oorsprong of het gebrek daaraan heeft betrokkene zelf niets spontaan voorgelegd. Gezien betrokkene jarenlang in het land van oorsprong gewoond heeft en slechts kort in België, mag aangenomen worden dat er nog voldoende banden zijn aldaar. Betrokkene is momenteel immens slechts 33 jaar oud en verblijft ongeveer 4,5 jaar in België, Betrokkene verbleef tot zijn 29ste levensjaar in Suriname bijgevolg kan de verblijfsduur, de aard en hechtheid van zijn gezinsbanden alsook de socio-economische verankering in België niet vergeleken worden met de verblijfsduur en banden met zijn land van herkomst.

Het is zodoende onduidelijk op welke basis zijn relatief jonge leeftijd een terugkeer naar zijn land van herkomst en een intrekking van zijn F- kaart zou kunnen belemmeren. Betrokkene brengt geen bewijzen naar voor die een eventueel gebrek aan banden met zijn land van herkomst zouden staven en een voortzetting van het verblijf in België rechtvaardigen. Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de Nederlandse onderdaan spaak gelopen is en het einde van de gezamenlijke vestiging werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier

Het koppel is kinderloos gebleven. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. Qua culturele integratie zijn er geen uitzonderlijke aanwijzingen van culturele integratie in België. Het spreekt voor zich dat de veroordeling voor drugsbezit niet positief is om zijn sociale integratie in België te staven. Integendeel, in het belang van de maatschappij werd betrokkene zelfs een korte tijd van zijn vrijheid beroofd.

Verder volgde betrokkene mogelijk een inburgeringscursus op vrijwillige basis wat niet getuigt van een van een uitzonderlijke integratie, eerder een gebruikelijk parcours.

Qua economische integratie, voor zoverre dit weerhouden zou worden als een reden om het verblijfsrecht te behouden, blijkt op basis van de gegevens van de kruispuntbank tewerkstelling dat

betrokkene heden economisch actief is op de arbeidsmarkt, maar logischerwijs kan aangenomen worden dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat. Qua medische situatie blijkt uit geen enkel stuk van het administratief dossier dat er elementen aanwezig zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht en een terugkeer naar het land van herkomst zou kunnen belemmeren. Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, § 1, 4° VW van toepassing is op betrokkene; diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt, overeenkomstig art 42 quater §1, voorlaatste alinea. VW.

Betrokkene toont evenmin aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / wettelijke samenwoning bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW) , betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW) ,en toont niet aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW) Het verblijfsrecht werd bij beslissing van 02 oktober 2015 beëindigd en de F- kaart Nr B118537636 afgeleverd te leper en geldig tot 13.01.2017 dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“II.1.1. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“...”

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet creëert aldus plichten voor het bestuur in het proces van de besluitvorming.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet impliceert bijgevolg dat het bestuur de persoonlijke situatie van de betrokkene in acht moet nemen vooraleer zij overgaat tot het nemen van een beslissing.

II.1.2. Bij het nemen van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur eveneens te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo onder meer de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Daarbij komt overeenkomstig het redelijkheidsbeginsel dat de motieven de redenen zijn van een bestuurshandeling en dat deze enkel maar aanvaardbaar kunnen zijn als ze redelijk zijn.

Meer concreet is het redelijkheidsbeginsel aldus het laatste aspect van de motivering aangezien het d ultieme toets is of een overheidsbesluit al dan niet kennelijk onredelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt bovendien aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954)

Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

Het bestuur dient dan ook bij het nemen van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante en actuele

elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

II.1.3. In de thans bestreden beslissing worden de bepalingen van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet én de bovenvernoemde principes evenwel ferm met de voeten getreden.

Verzoekende partij dient vooreerst vast te stellen dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoekende partij in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoekende partij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Nochtans werd dergelijk richtsnoer uitdrukkelijk opgelegd door de wetgever.

In casu dient geconstateerd te worden dat verwerende partij zich hoogstens kan gebaseerd hebben op informatie die men 15 maanden daarvoor opvroeg en daarenboven nog eens verkeerdelijk geïnterpreteerd heeft.

De kennisgeving aan verzoekende partij van het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag aan verzoekende partij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken, dateert van 5 juli 2014.

Verzoekende partij ging onmiddellijk in op het verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor men reeds begin augustus 2014 op de vreemdelingendienst van de stad IEPER over de desbetreffende documenten kon beschikken.

Wanneer men naderhand pas een beslissing gaat nemen op 2 oktober 2015, is dit allesbehalve ernstig en kan men bezwaarlijk objectief gaan voorhouden dat men nog met kennis van zaken heeft kunnen beslissen.

Men kon dan ook geenszins nog de wettelijk bepaalde afweging maken op basis van de actuele situatie. Dit kan uiteraard niet de bedoeling geweest zijn van de wetgever.

Daarnaast staat ontegensprekelijk vast dat verwerende partij motieven aanhaalt die verre van feitelijk juist zijn en geenszins draagkrachtig zijn.

Verwerende partij meent te kunnen voortgaan op het feit dat verzoekende partij niet (voldoende) zou geïntegreerd zijn.

Nochtans zou, indien de verwerende partij haar beslissing op een zorgvuldige wijze zou voorbereid hebben en gestoeld zou hebben op correcte feitenvinding, men beter moeten weten hebben.

Verzoekende partij meldde zich reeds op 7 maart 2012 aan bij het Onthaalbureau

Inburgering West-Vlaanderen, met adres te 8900 IEPER, D'hondtstraat 31. (stuk 3)

Verzoekende partij erkent in het verleden een eenmalige fout gemaakt te hebben doch wijst er eveneens op dat dit geschiedde onder invloed van mevrouw (...) en haar omgeving.

Verzoekende partij distantieerde zich nadien dan ook onmiddellijk van deze feiten/personen en nam zijn verantwoordelijkheid meer dan op voor hetgeen gebeurd was. Verzoekende partij voerde de opgelegde werkstraf nauwgezet en correct uit en stelde in samenspraak met de bevoegde overheidsdienst een afbetalingsplan op aangaande de penale geldboete, welk overigens stipt wordt afbetaald. (stuk 4)

Verzoekende partij wenst in dat kader trouwens op te merken dat op de gebeurtenissen in 2013 na, er nergens nog incidenten waren met betrekking tot verzoekende partij, laat staan dat verzoekende partij nog in aanraking zou gekomen zijn met het gerecht of gevangeniswezen.

Vervolgens deed verzoekende partij er alles aan om zich verder te integreren in de Belgische maatschappij en zichzelf te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

Verzoekende partij schoolde zich (tijdens interimjobs door) daarom zo snel als mogelijk bij met het oog op een snellere integratie op de arbeidsmarkt.

Verzoekende partij behaalde onder meer met succes een certificaat van het Departement Onderwijs en Vorming (stuk 5) en een getuigschrift van beroepsopleiding inzake Bediener Hijsmachines / Schilder / Decorateur. (stuk 6)

Verzoekende partij zijn inspanningen werden in het najaar van 2014 beloond en verzoekende partij kon in een bloeiend bedrijf aan de slag via uitzendarbeid. Op heden is verzoekende partij daar nog steeds tewerkgesteld en kan hij zich zonder enige problemen verder voorzien in zijn eigen levensonderhoud. (stuk 7 en stuk 8)

Verzoekende partij heeft dankzij zijn prestaties en goede verstandstandhouding met zijn collega's op heden zelfs uitzicht op een arbeidscontract in vast dienstverband en bouwde intussen een groot sociaal leven met (sportieve) hobby's en vrienden uit.

Daarbij komt dat verzoekende partij intussen reeds meer dan 2 jaar gelukkig samen is met mevrouw J. B..

Zij leerden elkaar in 2013 kennen en groeiden gaandeweg naar elkaar toe. Verzoekende partij legt in dat verband chronologische stukken van sociale media voor en wijst er op dat dergelijke data niet kunnen gemanipuleerd worden. (stuk 9)

Daar waar verzoekende partij eerst zelf nog een appartement ging huren in het voorjaar van 2014, wonen verzoekende partij en mevrouw J. B. nu ook sinds april 2015 samen. Hun verliefdheid is op

heden uitgemond in een duurzame relatie, welke sinds kort bekrachtigd werd door een verklaring van wettelijke samenwoning. (stuk 10)

Dergelijk tijdsverloop is aldus volledig eigen aan het gangbare patroon van een modale relatie waarin men stapsgewijs evolueert naar een gezamenlijke huishouding en wijst alweer op het feit dat verzoekende partij zijn integratie enkel maar positief kan beoordeeld worden.

Tot slot wenst verzoekende partij nog even stil te staan bij de vermeende banden met zijn land van oorsprong.

In weerwil van wat verwerende partij voorhoudt, kan men objectief gezien niet langer serieus voorhouden dat verzoekende partij nog (voldoende) banden zou hebben in zijn land van oorsprong.

Verzoekende partij woonde sinds 2005 met zijn ouders in Nederland vooraleer hij in 2011 naar België kwam. Op een paar nichtjes en neven na, waar verzoekende partij quasi geen contact meer mee heeft, woont overigens nagenoeg de hele familie van verzoekende partij in Nederland.

Op een korte vakantie in de zomer van 2012 na, is verzoekende partij sinds 2005 niet meer in Suriname geweest.

De stelling en motivering van verwerende partij aangaande de omstandigheid dat verzoekende partij nog voldoende banden zou hebben met zijn land van oorsprong, raken dan ook kant noch wal.

Gelet op het bovenstaande, dient verzoekende partij finaal te constateren dat men zich in de thans bestreden beslissing baseert op onjuiste en weinig actuele informatie, waarbij de bestreden beslissing bovendien geenszins gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

In die zin maakt de bestreden beslissing evenzeer geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Het staat dan ook ontegensprekelijk vast dat verwerende partij zich allesbehalve op afdoende wijze geïnformeerd heeft over alle relevante elementen om met kennis van zake een beslissing te kunnen nemen.

II.1.4. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat de thans opgelegde beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen een schending vormt van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet doch alsook een schending inhoudt van de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betoogt in essentie dat met een aantal elementen onterecht geen rekening werd gehouden. De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

2.5. Het verblijfsrecht van verzoekende partij werd in casu beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet omdat blijkt dat verzoekende partij niet meer samenwoont met haar partner en de verklaring van wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming werd stopgezet. Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde is nagegaan of verzoekende partij op uitsluitend persoonlijke basis haar verblijfsrecht kan behouden. Daartoe heeft de gemachtigde onderzocht of er sprake is van een uitzonderingssituatie zoals bepaald in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet waarbij hij heeft vastgesteld dat dit niet het geval is. Ook deze vaststelling betwist de verzoekende partij niet.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verzoekende partij per schrijven van 26 juni 2014 uitgenodigd werd om alle documenten die nuttig kunnen zijn in kader van het onderzoek met toepassing van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet over te maken. Verzoekende partij heeft aan dit schrijven gevolg gegeven en diverse stukken overgemaakt die in de bestreden beslissing worden opgesomd en besproken.

2.6. Verzoekende partij is het evenwel oneens met de beoordeling en meent dat geen rekening werd gehouden met de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie alsook de mate waarin zij nog bindingen heeft met het herkomstland.

2.7. Verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar betoog. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat met de verschillende elementen zoals opgesomd in artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet werd rekening gehouden. De Raad kan op simpele lezing van de zeer uitvoerig gemotiveerde beslissing vaststellen dat het betoog van verzoekende partij volledig feitelijke grondslag mist en hij verwijst dan ook naar de motieven van de bestreden beslissing zoals weergegeven onder punt 1.2. zodat hij deze niet nogmaals hier hoeft te citeren.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat het niet correct is dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op informatie die zij vijftien maanden geleden opvroeg. Evenwel merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aantoonde welk belang zij heeft bij deze kritiek nu zij geen elementen aanbrengt die zich hebben voorgedaan tussen de periode waarin zij de informatie aangeleverd heeft aan het bestuur en het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden en die een ander licht op de beoordeling zouden kunnen werpen. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking lager.

2.9. Verzoekende partij is het voorts oneens met de inhoudelijke beoordeling en wijst erop dat zij zich reeds op 7 maart 2012 bij het Onthaalbureau Inburgering West-Vlaanderen had aangemeld. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing sprake is van een aanmelding op 7 maart 2012 waarbij tevens gemotiveerd wordt: *“Attest van aanmelding bij het onthaal bureau van de inburgering dd 07.03.2012 van West -Vlaanderen. Dit document geeft aan dat betrokkene niet verplicht is om het inburgeringsprogramma te volgen, maar er wel recht op heeft. Aangezien het document enkel de aanmelding bij het onthaalbureau bewijst en niet de effectieve deelname aan het traject heeft dit document eigenlijk geen waarde om de integratie van betrokkene aan te tonen.*

Het is mogelijk dat betrokkene na de aanmelding het inburgeringsprogramma nooit effectief volgde.” Verzoekende partij erkent slechts het feit dat zij zich op 7 maart 2012 heeft aangemeld, wat door de verwerende partij ook niet betwist wordt, en laat voor de rest na de verdere motivering inhoudelijk te bekritisieren. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat het bestuur oordeelt dat de aanmelding geen waarde heeft om de integratie van verzoekende partij aan te tonen nu uit deze aanmelding niet blijkt of verzoekende partij ook effectief deelgenomen heeft aan het inburgeringstraject.

2.10. Verzoekende partij meent voorts dat zij slechts een misdrijf heeft begaan onder invloed van een derde, maar de Raad wijst erop dat dit niet wegneemt dat verzoekende partij zelf ook effectief schuldig is bevonden aan het plegen van een misdrijf. Het loutere feit voorts dat verzoekende partij haar straf heeft uitgevoerd maakt niet dat de verwerende partij bij de beoordeling inzake het al dan niet behoud van het verblijfsrecht de gerechtelijke antecedenten van verzoekende partij niet zou mogen betrekken en hieraan bepaalde conclusies verbindt inzake de integratie van de verzoekende partij. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene veroordeeld werd op 25.11.2013 door de Correctionele Rechtbank van Leper tot een werkstraf van 100 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar) en een geldboete van 1000 euro (x6= 6000 euro) (of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) met uitstel van 3 jaar voor 5400 euro netto en een bijzondere verbeurdverklaring wegens het bezit zonder vergunning van de verdovende middelen.*

Dit document is logischerwijs negatief qua beoordeling van de integratie, van alle burgers op het grondgebied inclusief deze van vreemde afkomst wordt immers geacht zich te houden aan de geldende regels en wetten die van kracht zijn.” Het gegeven dat verzoekende partij nadien niet meer veroordeeld is geworden, doet hieraan geen afbreuk.

2.11. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij er alles aan gedaan heeft om zich te integreren. Zij verwijst naar haar inspanningen op de arbeidsmarkt, doch de Raad wijst erop dat de verwerende partij erkent dat verzoekende partij economische inspanningen heeft gedaan, maar oordeelde dat: *“Berekeningsblad VDAB productiviteitspremie voor de periode 12.05.2014-31.10.2014, overeenkomst individuele beroepsopleiding VDAB , loonstroken IBO 05.2014 en 06.201* Uit deze stukken blijkt dat betrokkene werkwillig is en bepaalde perioden op deeltijdse basis actief geweest is op de Belgische arbeidsmarkt teneinde om in zijn eigen behoeften en deze van zijn gezin te kunnen voorzien. Een consultatie van de kruispuntbank tewerkstelling leert dat betrokkene tot op de dag van vandaag 2 oktober 2015 werkzaam is via Addeco- interim. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de jonge leeftijd (33 jaar) van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Trouwens, in art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister' of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, staat geen vermelding dat economisch actief zijn een uitzonderingsvoorwaarde betreft om het verblijfsrecht te behouden, het betreft een cumulatieve Voorwaarde die gesteld wordt wanneer aan de uitzonderingsvoorwaarden voldaan werd\ Bewijzen economisch actief te zijn op de arbeidsmarkt is in deze pertinent voor zover betrokkene ouder is van een EU- kind, indien de wettelijke samenwoning met zijn ex-partner langer dan 3 jaar zou hebben geduurd, etc.” en: *“Qua economische integratie, voor zoverre dit weerhouden zou worden als een reden om het verblijfsrecht te behouden, blijkt op basis van de gegevens van de kruispuntbank tewerkstelling dat betrokkene heden economisch actief is op de arbeidsmarkt, maar logischerwijs kan aangenomen worden dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat. (...). Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, § 1, 4° VW van toepassing is op betrokkene; diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt, overeenkomstig art 42 quater §1, voorlaatste alinea. VW.”*

Ook wat betreft de sociale integratie heeft de verwerende partij gemotiveerd: *“Gezien betrokkene jarenlang in het land van oorsprong gewoond heeft en slechts kort in België, mag aangenomen worden dat er nog voldoende banden zijn aldaar. Betrokkene is momenteel immers slechts 33 jaar oud en verblijft ongeveer 4,5 jaar in België, Betrokkene verbleef tot zijn 29ste levensjaar in Suriname bijgevolg kan de verblijfsduur, de aard en hechtheid van zijn gezinsbanden alsook de socio-economische verankering in België niet vergeleken worden met de verblijfsduur en banden met zijn land van herkomst.” En: “Het spreekt voor zich dat de veroordeling voor drugsbezit niet positief is om zijn sociale integratie in België te staven. Integendeel, in het belang van de maatschappij werd betrokkene zelfs een korte tijd van zijn vrijheid beroofd.”*

Verzoekende partij hamert wel op haar economische en sociale integratie, maar gaat eraan voorbij dat de verwerende partij gemotiveerd heeft waarom deze elementen voor haar niet volstaan ten einde het verblijfsrecht niet te ontnemen. Verzoekende partij laat na de motieven dienaangaande inhoudelijk te bekritisieren. Haar kritiek getuigt van een andere zienswijze op de voorgelegde stukken maar daarmee toont zij de kennelijke onredelijkheid van de motieven niet aan. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.12. Verzoekende partij betoogt voorts reeds twee jaar een relatie te hebben met J.B. en stelt dat zij chronologische stukken dienaangaande voorlegde. Sinds april 2015 wonen ze samen en hebben ze

thans een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Wat betreft voormelde persoon heeft de gemachtigde als volgt geoordeeld: *“Verklaring van J. B. (..) dd 08,2014: “Mijn naam is J. B. (..), Vriendin van O. L. (..) We leerden elkaar kennen ruim een jaar geleden toen ik met een vriendin op stap was in leper. Ook otman was aanwezig met zijn vrienden. We zijn in contact gebleven en hebben nu een duurzame relatie. Gedurende het jaar dat ik Otmar ken heeft hij een opleiding voor schilder gevolgd en werk gevonden. Hij woont nu samen met een vriend van hem op een appartement, Otmar is zeer sociaal en een werker”. Dit document geeft aanwijzingen dat er een relatie is met een Belgische onderdaan, de geschetste situatie is inmiddels achterhaald gelet dat op basis van het rijksregister betrokkene en J. B.(..) inmiddels gezamenlijk gevestigd zijn. Er is echter geen wettelijke band met betrokkene, betrokkene kan bezwaarlijk in het bezit blijven van zijn F- kaart op basis van de relatie met A.C. A. (..) (xxxxxxxxxx), deze relatie te stoppen en op basis van de samenwoning met 21 jaar jongere B. J. (..) (xxxxxxxxxx) in het bezit te blijven van dezelfde verblijfstitel afgeleverd op basis van art 40 bis VW.”* Uit voormelde motivering blijkt aldus dat de verwerende partij de relatie die de verzoekende partij heeft met J.B. beoordeeld heeft en vastgesteld dat beide personen samen gevestigd zijn. Evenwel heeft de verwerende partij daarbij geoordeeld dat verzoekende partij op deze grond niet het verblijfsrecht dat zij heeft verworven in functie van een relatie met een andere persoon die thans beëindigd is, kan voortzetten. Het is inderdaad geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de verzoekende partij een andere relatie aanknoopt, zij in functie daarvan een verblijfsaanvraag indient. Het loutere feit dat zij thans een verklaring van wettelijke samenwoning heeft, kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen nu dit loutere feit op zich niet afdoende is om een verblijfsrecht te hebben.

2.13. Verzoekende partij meent tenslotte dat niet serieus kan gesteld worden dat zij nog – voldoende – banden heeft met het herkomstland. Zij stelt sinds 2005 met haar ouders in Nederland gewoond te hebben waarna zij in 2011 naar België is gekomen. Quasi de ganse familie woont in Nederland en op een korte vakantie in de zomer van 2012 na, is zij sinds 2005 niet meer in Suriname geweest.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing aangaande de banden met het land van herkomst als volgt motiveert: *“Over de banden met het land van oorsprong of het gebrek daaraan heeft betrokkene zelf niets spontaan voorgelegd. Gezien betrokkene jarenlang in het land van oorsprong gewoond heeft en slechts kort in België, mag aangenomen worden dat er nog voldoende banden zijn aldaar. Betrokkene is momenteel immers slechts 33 jaar oud en verblijft ongeveer 4,5 jaar in België, Betrokkene verbleef tot zijn 29ste levensjaar in Suriname bijgevolg kan de verblijfsduur, de aard en hechtheid van zijn gezinsbanden alsook de socio-economische verankering in België niet vergeleken worden met de verblijfsduur en banden met zijn land van herkomst.*

Het is zodoende onduidelijk op welke basis zijn relatief jonge leeftijd .een terugkeer naar zijn land van herkomst en een intrekking van zijn F- kaart zou kunnen belemmeren. Betrokkene brengt geen bewijzen naar voor die een eventueel gebrek aan banden met zijn land van herkomst zouden staven en een voortzetting van het verblijf in België rechtvaardigen. Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de Nederlandse onderdaan spaak gelopen is en het einde van de gezamenlijke vestiging werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier

Het koppel is kinderloos gebleven. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM.” En: “Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, § 1, 4° VW van toepassing is op betrokkene; diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt, overeenkomstig art 42 quater §1, voorlaatste alinea. VW.”

Met haar betoog ontkracht de verzoekende partij de vaststellingen niet dat zij slechts vier en half jaar op het Belgische grondgebied heeft doorgebracht en aldus het overgrote deel van haar leven – zelfs als men het verblijf in Nederland in ogenschouw neemt – in het land van herkomst heeft doorgebracht. Met haar blote betoog dat zij geen echte banden meer heeft in het herkomstland, maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte of kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat *“de verblijfsduur, de aard en hechtheid van zijn gezinsbanden alsook de socio-economische verankering in België niet vergeleken (kan) worden met de verblijfsduur en banden met zijn land van herkomst.”*

2.14. Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid, niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding, of niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Evenmin blijkt

dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet correct heeft gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gelezen in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet wordt niet aangenomen. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.15. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“II.2.1. Verzoekende partij is van mening dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die thans werd genomen, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.2.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“...”

II.2.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

II.2.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, welke hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Dit was in casu perfect mogelijk geweest.

Indien verwerende partij verzoekende partij zou gehoord hebben, had zij kunnen (en wettelijk gezien moeten) rekening houden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij en had men zich kunnen baseren op correcte en relevante informatie alvorens tot besluitvorming over te gaan.

In casu heeft men evenwel geenszins met kennis van zaken kunnen en/of willen beslissen.

Bijgevolg werden aldus alsook artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

2.16. Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoekende partij werd door het bestuur via schrijven van 26 juni 2014 uitgenodigd in het kader van het onderzoek met betrekking tot artikel 42quater van de vreemdelingenwet waarbij zij in de mogelijkheid was om alle dienstige elementen en documenten over te maken ter ondersteuning hiervan. Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat het recht gehoord te worden impliceert dat zij mondeling dient gehoord te worden doch het volstaat dat verzoekende partij in de gelegenheid wordt gesteld om haar argumenten naar voren te brengen. Deze gelegenheid werd haar gegeven via schrijven van 26 juni 2014. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken heeft verzoekende partij ook geen andere elementen aangebracht die zij niet had kunnen aanbrengen en die een ander licht op de zaak hadden kunnen werpen. Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat haar recht om te worden gehoord werd geschonden.

2.17. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER